

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl soudcem Mgr. et Mgr. Jaroslavem Vávrou ve věci

žalobce: **M. P.**
zastoupeného JUDr. Martinem Týle, advokátem
sídlem Škroupova 561, 530 03 Pardubice

proti

žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**
sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. 35842/2018/ODSH/8, ze dne 28. 5. 2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu a následného zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1, písm. f), bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“).
2. Tohoto přestupku se žalobce dopustil z nedbalosti tím, že dne 26. 1. 2017 v 9.29 hodin, v obci Dubany, na silnici 32229 ve směru jízdy od obce Čepí, poblíž č.p. 83, jako řidič motorového vozidla tovární značky Volvo, registrační značky XXX XXXX, řídil vozidlo rychlostí 72 km/h, přičemž dovolená rychlost v obci plynoucí z dopravní značky IZ 4a činila 50 km/h. Po odečtení odchylky byla nejnižší naměřená rychlost stanovena na 69 km/h. Za to byla žalobci uložena pokuta 2.000 Kč, rovněž byla uložena povinnost uhradit náklady přestupkového řízení.
3. Žalobce v žalobě namítl, že zjištěný skutkový stav, který vzal správní orgán za podklad pro rozhodnutí, je v rozporu se spisem a nemá ve spise oporu. Rozhodnutí je proto nezákonné. Jednotlivé okruhy námitek žalobce vymezil takto:
  - a. Zopakoval konkrétně námitku rozporu rozhodnutí se spisem ze správního řízení, která se opírala o rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (NSS) č.j. 8 As 38/2016-34 ze dne 28. 2. 2017. Připomněl, že rychlost byla měřena přístrojem MicroDigiCam při vzdálenosti měření 235,1 m, takové měření a pořízená fotodokumentace nemohly být zákonným podkladem pro vydaná rozhodnutí. Nebylo tak měřeno v souladu s návodem k obsluze, který uvádí, že snímat obrázky měřicí zařízení může pouze ze vzdálenosti 50-170 metrů od měřicího místa. Dle návodu je optimální vzdálenost zaměření 80-140 metrů. Pochybnosti o správnosti měření žalobce spatřuje v tom, že foto snímek byl pořízen na větší vzdálenost, než uvádí návod, potom též o provedeném měření rychlosti vyvstávají pochybnosti.
  - b. Dále namítá, že dopravní značka IZ 4a označující začátek obce Dubany byla umístěna v rozporu právními předpisy a předepsanými technickými podmínkami. Byla zakrytá jinými dopravními značkami, nebyla dodržena předepsaná vzdálenost 30 metrů mezi jednotlivými značkami. Nebyla včas a řádně viditelná z dostatečné vzdálenosti.
  - c. Namítl nenaplnění materiální stránky přestupku, neboť na daném místě žalobce nemohl poznat, že projíždí obcí. Na dané komunikaci se nachází domy pouze po jedné straně, žalobce projížděl daným místem poprvé.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě fakticky odkázal především na obsah žalovaného rozhodnutí a vyjádřil se tím negativně k jednotlivým žalobním námitkám. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
5. Krajský soud přezkoumal v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), žalované rozhodnutí, přičemž

dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům. Úvodem lze předeslat, že žalobu soud za důvodnou nepovažuje.

6. Při rozhodování o přestupku vycházel správní orgán I. stupně z úředního záznamu příslušníků Policie ČR o podezření z přestupku ze dne 26. 1. 2017 s vyjádřením řidiče, oznámení přestupku, záznamu o přestupku včetně fotodokumentace dvou sad fotografií lidarového měření, další fotodokumentace ohledně dopravního značení, osvědčení o proškolení příslušníků policie, ověřovacího listu měřicího zařízení vydaného českým metrologickým institutem. Ve spise je rovněž založeno vyjádření žalobce s fotografiemi k umístění dopravní značky začátek obce. V druhé fázi řízení před orgánem I. stupně byl spis doplněn o další fotodokumentaci, mapové podklady místa měření, výsledky dvou příslušníků Policie ČR, kompletní návod k měřicímu zařízení a certifikát o schválení typu měřidla vydaný Českým metrologickým institutem a vyjádření ČMI a vyjádření pracovníka odboru dopravy k umístění dopravního značení.
7. K žalobním bodům a následnému přezkumu soudem je třeba uvést, že není účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí opakovaně zkoumat a dále hledat další odůvodnění pro závěry, které učinily správní orgány. To platí za situace, kdy závěry správních orgánů byly řádným způsobem a dostatečně odůvodněny. Smyslem soudního přezkumu není stále dokola opakovat již jednou vyřčené a vyvracet opakovaně námitky žalobce. V dané věci žalobce nosnou argumentaci, kterou uplatnil v žalobě, uváděl již v průběhu správního řízení. Pro výsledek soudního řízení pak tedy bude podstatné, jak se s jeho argumentací vypořádaly správní orgány obou stupňů, jejichž rozhodnutí tvoří jeden celek.
8. V rámci přezkumu napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 s. ř. s., je krajský soud povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostály své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku [§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“)]. Pokud krajský soud zjistí, že správní orgány takto nepostupovaly, bude na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navrhovaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil (§ 77 odst. 2 s.ř.s.). To může učinit porovnáním s důkazy již provedenými v řízení před správními orgány, zopakováním důkazů již provedených nebo provedením důkazů nových. Jsou-li nedostatky ve zjištění skutkového stavu takového rozsahu, že jejich odstraňování by znamenalo nahrazovat činnost správních orgánů soudem, uloží krajský soud tuto povinnost správnímu orgánu.
9. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č.j. 5 As 126/2011-68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb. NSS).
10. V nyní posuzované věci správní orgány tomuto požadavku dostály. Podklady, které správní orgány použily ke zjištění skutkového stavu a k prokázání viny žalobce, plně postačovaly k vydání rozhodnutí o tom, že se žalobce dopustil zmíněného přestupku.

Žaloba nemohla být úspěšná, neboť žalobcem uplatněné námitky nemohly samy o sobě bez dalšího vyvrátit závěry správních orgánů o existenci viny žalobce. Správní orgány vycházely především ze shora citovaného obsahu správního spisu a tedy listin, jež měly k dispozici, či opatřily v průběhu řízení. Správní orgány tak vycházely z dostatečných podkladů ke zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností (§ 3 správního řádu).

11. Již shora soud uvedl, že žalobní námitky žalobce jsou ve svém meritu faktickým opakováním též námitek odvolacích, které byly žalovaným v rozhodnutí vypořádány. Žalobce napadá rozhodnutí žalovaného s odkazem na to, že tyto jeho námitky nebyly vypořádány správně.
12. Soud úvodem sděluje, že rozhodnutí orgánu prvního stupně (druhé v řadě) i žalovaného považuje za přezkoumatelná. Správní orgány popsaly zjištěný skutkový stav, tento podřadily pod skutkovou podstatu přestupku a učinily příslušné úvahy a závěry, které dostatečně odůvodnily. Skutkový stav je odpovídajícím způsobem podložen zajištěnými důkazy, mezi kterými podstatnou roli hraje záznam o přestupku a vytištěná verze záznamu o měření rychlosti lidarem obsahující dvě sady snímků měření. Žalobce po celou dobu řízení skutkový stav jakkoli nerozporoval. Nerozporoval to, že by skutečně bylo měřeno jeho vozidlo, sám uváděl, že dopravní značení (patrně) přehlédl z důvodu je splynutí s okolím a z důvodu jeho umístění. Žalovaný se dostatečně vypořádal s odvolacími námitkami.
13. K jednotlivým námitkám žalobce soud uvádí:
Pochyby o správnosti měření s odkazem na pořízení snímku ze vzdálenosti 235,1 metrů
Správní orgán uvedenou námitku vypořádal na stranách 3 až 5 napadeného rozhodnutí, lze též odkázat na podrobné odůvodnění rozhodnutí orgánu I. stupně. Soud nemá tomuto odůvodnění cokoli vytknout. Soud proto toliko zopakuje, že dle platného certifikátu o schválení typu měřidla ze dne 24. 3. 2010 je toto schopno měřit na vzdálenost 25 m až 400 m. K rozsahu vzdálenosti pořizování obrazových snímků se certifikát ČMI (dle mínění soudu logiky) nevyjadřuje – nejedná se totiž výlučně o parametr technický ve smyslu měření rychlosti jako fyzikální veličiny, nýbrž o svým způsobem podpurnou zaznamenávací funkci sloužící jako průkaz výsledku měření. Do měřícího zařízení je jako součást včleněna kamera (viz obsah dřívějšího certifikátu z 11. 10. 2004), z jejíž obecně známé funkce plyne, že vzdálenost zaměřeného objektu může mít vliv na kvalitu či zaostření, tedy rozeznatelnosti foceného objektu, nikoli však na to, že nelze snímek pořídit. Ostatně by nedávalo smysl, aby přístroj mohl měřit rychlost dle návodu až do vzdálenosti 400 m, avšak tento rozsah by byl omezen doplňkovou potřebnou funkcí jako je pořízení foto snímku.
14. Z návodu k obsluze v části pojmenované Příprava měření snímků – Volba stanoviště toliko ve vztahu k námitkám žalobce plyne, že systém Micro DigiCam byl navržen tak, aby snímá obrázky ze vzdálenosti 50 až 170 metrů od měřícího místa. Tento text proto soud nevykládá tak, že zařízení může snímat obrázky pouze ze vzdálenosti 50-170 metrů, jak se v žalobě domnívá žalobce. Samotný pořízený snímek ve spise je průkazem opaku. V uvedeném výsledku měření a pořízení snímku soud nespatřuje jakoukoli podloženou pochybnost o tom, že měření při vzdálenosti 235,1 metrů neproběhlo

správně. Ve spise je rovněž založena druhá fotografie se záznamem měření ze vzdálenosti 110,5 metrů, ze které plyne, že rychlost jízdy se snižovala na 59 km/h z původních 72 km/h. Z obou snímků se pak podává, že totožná silueta přední masky vozidla. Na výstupu z měření a focení je pak zaznamenána totožná rzv. vozidla. Žalobce v řízení nikdy nespороval, že by mělo být měřeno jiné vozidlo. Vozidlo lze identifikovat.

15. Správní orgány přitom rovněž uvedly, z jakého důvodu nebylo možné postupovat analogicky jako v rozhodnutí NSS č.j. 8 As 38/2016-34 ze dne 28. 2. 2017 jak se dožaduje žalobce. K tomu soud doplňuje, že toto rozhodnutí nelze na nyní souzenou věc aplikovat bez dalšího, neboť ve skutkovém stavu věcí panují rozdíly. Shora citované rozhodnutí totiž bylo vydáno za stavu, kdy měřeno a foceno bylo ze vzdálenosti 185,2 metrů - opět ona vzdálenost deklarovaná žalobcem přesahující 170 metrů, avšak ve spise byl k identifikaci vozidla založen pouze jeden snímek z této vzdálenosti a vozidlo nebylo lze díky rozostřené fotografii identifikovat. V nyní souzené věci tomu tak není. V čase 9:29:41 h byl pořízen první snímek na vzdálenost 235,1 metrů a v čase 9:29:47 byl pořízen druhý snímek na vzdálenost 110,5 metrů se zřetelnou a čitelnou rzv. Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí neuzavřel tak, že nelze použít výsledky měření (a focení) ze vzdálenosti nad 170 metrů. V jednotlivých vyjádřeních ČMI směrem k návodu soud na rozdíl od žalobce zásadní rozpory nespatřuje. Nadto soud uvádí, že návod je komplexní a místy obecný dokument výrobce, na který ČMI může odkazovat, rozhodně však nemůže dávat stanoviska k závaznosti jeho jednotlivých pasáží. V řízení nebylo prokázáno, že by návod nebyl dodržen, měření bylo provedeno proškoleným policistou.

16. Umístění dopravní značky IZ 4a – začátek obce

Rovněž tuto námitku správní orgány řádně vypořádaly ve svých rozhodnutích, konkrétně žalovaný na stranách 5 až 8. Orgán prvního stupně vyžádal k námitkám řidiče odborné vyjádření. Umístění dopravní značky bylo posouzeno a vyhodnoceno na základě podkladů pořízené fotodokumentace, včetně fotografií od žalobce. Vzdálenost dopravní značky IZ 4a od předchozí směrové tabule „odbočovací“ Dubany 1 činila 28 metrů, což představuje odchylku 2 metry od doporučené vzdálenosti 30 metrů. Správní orgány tuto skutečnost v rozhodnutích vypořádaly. Sám žalobce uvedl, že dopravní značku mohl přehlédnout, když splývala s částečně zasněženou okolní krajinou. V napadených rozhodnutích je rovněž pojednáno o tom, že projíždějící řidič měl možnost dopravní značku zpozorovat a reagovat též na stávající zástavbu domů vpravo od silnice. Soud tak nemůže uzavřít, že umístěnou dopravní značku by nebylo možné považovat za závaznou. Dopravní značka nebyla zakrytá značkou jinou, ani vegetací, což plyne z dokumentace pořízení policisty před zahájením měření rychlosti.

17. Materiální stránka přestupku

Žalobce namítá, že nemohl poznat, že projíždí obcí. Materiální stránkou přestupku se orgán prvního stupně zabýval na straně 13 rozhodnutí a rovněž žalovaný tak činil na straně 8 napadeného rozhodnutí. Žalobce jako řidič překročil povolenou rychlost v obci o více jak 22 km/h(!), a to nikoli nedaleko za dopravní značkou označující počátek obce jako lidmi obydleného území, kde lze předpokládat vyšší koncentraci pohybujících se

osob, případně též výjezdu vozidel. Přitom se jednalo o ranní hodiny (9:29) běžného pracovního dne. Soud na odůvodnění správních orgánů odkazuje. Není rozhodné, že domy nemusí mít přímo vjezd či vchod do komunikace, na které se pohybovalo vozidlo žalobce.

18. Podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona o přestupcích je přestupkem zaviněné protiprávní jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně. Jak vyplývá z uvedeného ustanovení, znaky přestupku jsou stanoveny zákonem, přičemž přestupek je vymezen materiálním a formálním znakem, které musí být naplněny současně. Naplnění formálního znaku nebylo v zásadě zpochybněno, rychlost jízdy byla překročena. Materiální znak je představován tím, že zaviněné protiprávní jednání porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a zájmy uvedené v ustanovení § 1 zákona o přestupcích. Soudu je v této oblasti známa i vcelku ojedinělá judikatura odkazující např. na teoreticky možnou situaci vozovce kdy přestupce tvrdil, že tento (materiální) znak naplněn nebyl, neboť v dané chvíli nemohl nikoho ohrozit. Jedná se o rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 104/2008-45 ze dne 14. 12. 2009.
19. Žalobce v projednávané věci překročil nejvyšší povolenou rychlost pro jízdu v obci o 22 km/h (po odečtení tolerance 19km/h), tedy ve výši zcela podstatné. Tím žalobce naplnil jak formální (překročil rychlost) i materiální (ohrozil zájem společnosti - bezpečnost provozu na pozemní komunikaci rychlou jízdou) znaky přestupku. Již Nejvyšší správní soud uvedl ve výše citovaném rozsudku, formální znaky přestupkového jednání naplňují v běžných případech i znaky materiální. Z rozsudku, jehož se žalobce dovolává, však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku nedošlo vždy, když je sice naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby, avšak nedojde k přímému ohrožení osob nebo majetku. Je totiž možné, že za konkrétních okolností a v určitém konkrétním případě, nemusí překročení rychlosti vždy znamenat, že byla naplněna i materiální stránka přestupku proti bezpečnosti silničního provozu na pozemních komunikacích (viz zmíněný rozsudek NSS, kdy se jednalo o překročení rychlosti o 2 km/h, přitom k měření rychlosti došlo několik metrů na přehledné m úseku před umístěním značky „konec obce“). Nicméně tato konstrukce platí pouze v případě, kdy existují významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti; tím nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek. Tak tomu, však vzhledem k míře překročení stanovené hranice a místu, kde došlo k naměření rychlosti stěžovatele, nebylo. Soud může dát za pravdu žalobci pouze v tom, že zástavba je pouze po jedné straně silnice (plyne to též z fotodokumentace) a že domy nemají přímé vchody do komunikace, po které projížděl. Na danou komunikaci se však napojují jiné komunikace místní, kde poté nelze vést polemiku s žalobcem o tom, zda a jaká přiměřená povolená rychlost je z materiálního pohledu na místě. Předmětem soudního řízení nemůže tak být ani to, jaký je názor žalobce na umístění dopravní značky.

20. Ze shora uvedeného plyne, že vznesené námitky žalobcem soud posoudil jako nedůvodné. Proto s ohledem na shora uvedené závěry nebyla žaloba shledána důvodnou a krajský soud ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
21. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.. Žalovanému náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: <http://www.nssoud.cz>.

Pardubice, 24. dubna 2019

Mgr. et Mgr. Jaroslav Vávra v. r.
soudce